

Mỗi Năm Tháng Tư Về

người lính già oregon

*Mỗi năm tháng tư đến
Lại thấy bạn cò mỗi
Bày trò khi hòa giải
Muru dẹp Quốc Hận thôi.*

Tiện nhân chỉ làm (nhại) được bốn câu thơ ấy thôi, thì tịt ngòi, xin lỗi cụ thi sĩ Vũ Đình Liên và quý bạn, quý vị phe ta thân kính. Quả thế, trong vòng bốn năm qua, đã có ít nhất bốn trường hợp mà ngày 30/4, là ngày Quốc Hận của toàn dân Miền Nam, hoặc bị lợi dụng làm việc khác (vô tình hay hữu ý) có lợi cho VC, hoặc bị đổi danh xưng ngang xương – một hình thức dẹp bỏ khéo léo, hợp pháp.

I. Chuyện cũ

Quả vậy, đầu tiên, xin nhắc lại, trên tờ Thông Luận, ở Pháp, số tháng 4, 2012, của cái anh gốc công chức VNCH Nguyễn Gia Kiểng có đăng bài viết của Nguyễn Văn Huy, Paris, tiến sĩ, cựu sinh viên khóa 8 CTKD Viện Đại Học Đà Lạt, với tựa đề khá khiêu khích, "Hội chứng 30/4", lên án việc tưởng niệm ngày 30/4. Rồi đến Dự luật S-219 năm 2015 của Thượng nghị sĩ được bổ nhiệm, không do dân bầu, Ngô Thanh Hải, đệ trình Quốc Hội Canada, đòi lấy ngày 30/4 làm "Ngày hành trình đi đến tự do". Xen giữa là Dick Black, TNS Virginia, tác giả của Dự Luật SJ Resolution 455, năm 2013, đề nghị Quốc Hội Virginia lấy ngày 30/4 để vinh danh Nam Việt Nam, đặc biệt những "Người Mỹ gốc Việt" thành công tại Virginia. Và, cũng trong tháng 4, năm ấy, cựu Đại tá Vũ Văn Lộc, aka Giao Chỉ, chủ nhân ông của cái gọi là Viet Museum, San José, chuyên sống nhờ fund của chính phủ Mỹ, đã tổ chức vinh danh tử sĩ và cựu chiến Mỹ tại San José vào đúng ngày Quốc Hận 30/4. Chưa hết, tháng 4/2016, tại thành phố Orlando, Florida, thị trưởng Buddy Dyer, bị một nhóm các bà An Nam dụ khị, đã công bố Nghị Quyết (Proclamation) lấy ngày Quốc Hận 30/4 làm "Ngày Cựu Chiến Binh Người Mỹ Gốc Việt Của Chiến Tranh Việt Nam" (Now, Therefore, I, Buddy Dyer, Mayor of the City of Orlando, hereby do proclaim April 30, 2016 as "Vietnamese-American Veterans of the Vietnam War Day). Nghị quyết này do Hội Phụ Nữ Việt Nam Niềm Nhớ Không Tên (HPNVNNTKT), chu choa, tên nghe rất dài, rất sến, của bà Christine Đoàn đệ trình lên thành phố.

II. Chuyện mới

Chiều hôm qua, 20/3/2017, chiến hữu Bùi Mạnh Hùng, từ Washington DC, phổ biến qua mail một tin rất nóng: Giáo xứ Các Thánh Tử Đạo Việt Nam, do Linh Mục Giuse Vũ Thành quản nhiệm, tại Houston, Texas, sẽ tổ chức "Hội Chợ Mùa Xuân 2017", kéo dài ba ngày 28-29-30 tháng 4. Xem quảng cáo, người ta thấy một lô hình ảnh ca sĩ chuyên nghiệp, tươi rói, đực cái đề huề, mùa chay nào cũng có nước mắt, thường xuất hiện trong những show của tập đoàn Paris By Night (ai cũng biết!). Hoàn toàn là một hội chợ, kiểu "thế tục", không dính một chút gì vào lễ Phục Sinh. Chiến hữu Bùi Mạnh Hùng được một ông tự nhận là thư ký của giáo xứ giải thích, "đây là theo thông lệ sinh hoạt hàng năm của giáo xứ, tổ chức sau lễ Phục Sinh, năm nay vì lễ Phục Sinh đến trễ nên họ tổ chức Hội Chợ Xuân 2017 vào những ngày 28-29-30 tháng Tư", và không thể thay thế bằng ngày nào khác, vì "họ [giáo xứ] không nghĩ thế, ngày nào cũng là ngày..."

1) Cái ông thư ký này nói, nếu không ngại biện, thì cũng ba xạo, bá láp: (a) Lễ Phục Sinh là một lễ quan trọng trong Giáo Hội Công Giáo, trên phương diện tín lý, có khi hơn Lễ Giáng Sinh, bởi vì nếu Chúa không sống lại, nền tảng đạo Công giáo sẽ sụp đổ. Vui mừng thì có, vui chơi thì không. (b) Nhưng Lễ Giáng sinh, theo truyền thống, mới là ngày vui hơn, vì là ngày birthday của Chúa Cứu Thế (ngày birthday nào mà chả vui?), đối với người Công giáo trên hoàn vũ, kể cả Vatican – điều mà ai cũng biết. (c) Từ trước đến nay, từ trong nước ra đến ngoại quốc, theo truyền thống, giáo dân VN (và Âu Mỹ) không, hoặc ít, tổ chức vui chơi, chưa nói hội chợ, xô số sau lễ Phục Sinh, mà chỉ, may ra, vào dịp lễ Giáng sinh, nhưng rất đơn giản. Vatican cũng không bắt buộc hay khuyến khích giáo dân tổ chức vui chơi vào, hay sau, hai ngày lễ lớn đó, nhưng cũng không cấm cản, dĩ nhiên.

2) Thông thường, các giáo xứ VN và Mỹ tại Mỹ tổ chức vui chơi (chỉ có văn nghệ cây nhà lá vườn và ăn uống free) vào ngày lễ tôn vinh Thánh Bồn Mạng (riêng) của họ đạo. Ví dụ, tại Portland, Oregon, giáo xứ La Vang có lễ mừng Lễ Thánh thiên thần Michael, 29/9 (hay Lễ Chúa Kitô Vua, tiện nhân không nhớ rõ), rất long trọng.

Và nhà thờ Mỹ Our Lady of Sorrows, mà tiện nhân là thành viên, cũng vậy, vào ngày lễ tôn vinh Đức Mẹ Sầu Bi, 15/9.

3) OK, thì cứ cho là giáo xứ Các Thánh Tử Đạo Việt Nam TX có thông lệ (hơi khác thường) tổ chức vui chơi sau lễ Phục Sinh, cũng được đi. Nhưng năm nay, lễ Phục Sinh rơi vào ngày 16/4, trước thời gian tổ chức hội chợ, gần hai tuần lễ cho ngày 28-29/4, và đúng 14 ngày cho 30/4. Tại sao, không tổ chức ngay sau ngày lễ, hoặc sau đó một tuần? Tại sao không thể chờ thêm một tuần nữa (tức đầu tháng 5), để tránh ngày 30/4? Hay là, tiện nhân lý luận, chứ không chụp nón cối đầu nhé, hay là cố tình tính toán trễ như vậy cho lọt vào đúng khỏp ngày 30/4?

4) Lại nữa, hội chợ và văn nghệ mừng Xuân đầu phải chỉ dành riêng cho giáo dân họ đạo mà cũng mở cửa cho cả bá tánh ngoài Công giáo nữa chứ (nếu không muốn lỗ vốn). Nếu vậy, cái chiêu bài “năm nay vì lễ Phục sinh đến trễ nên họ tổ chức Hội chợ Xuân 2017 vào những ngày 28-29-30 tháng Tư”, nghĩa là không đổi ngày khác được, nghe thật ấu trĩ, không ổn tí nào.

5) Câu tuyên bố “ngày nào cũng là ngày...” nghe bựa, nếu không nói là đần độn quá cỡ. Ngày đám cưới, hoặc ra trường, của con cái phải khác với ngày giỗ của bố mẹ, ông bà mình chứ! Mà 30/4 là ngày giỗ dành cho đất nước Miền Nam. Cho nên, qua câu này, và nếu BTC không tổ thiện chí đổi ngày khác, tiện nhân đoán (và xin giáo xứ đưa ra lý lẽ phản bác lập luận của tiện nhân) là Linh mục chánh xứ và Hội đồng giáo xứ cũng đã quá biết rõ rằng ba ngày chót của tháng quốc hận trùng hợp với ngày mà VC trong nước và ngoài nước (Houston có một tòa lãnh sự VC) sẽ tổ chức ăn mừng ngày chúng cướp được Miền Nam của chúng ta. Thế mà giáo xứ vẫn chọn ngày đó để vui chơi! Thế là nà thế là sao?

6) Tiện nhân không biết linh mục Vũ Thành này sống ở Mỹ thuộc diện nào, nên chưa có ý kiến về ông. Nhưng đã là chánh xứ thì ít nhiều cũng phải có trách nhiệm trong vụ chọn ngày. Và đổi, hay không đổi, ngày là do ông toàn quyền, không bán cái quyết định cho Hội đồng giáo xứ, hay ngược lại. Tiện nhân cũng biết rằng các cơ sở tôn giáo VN (và các trường dạy Việt Ngữ) tại quốc ngoại thường tuyên bố, để từ chối treo cờ Vàng và hát Quốc ca VNCH: “Chúng tôi không làm chính trị”. Tầm bậy và vô trách nhiệm quá! Tranh đấu cho đất nước Việt Nam thoát khỏi gông cùm của lũ giặc Việt Cộng và Tàu Cộng, gìn giữ và hun đúc tinh thần quốc gia chân chính và thủy chung, không phải là làm chính trị, xa lông hay xôi thịt, mà là, xin nhấn mạnh, một bản phận thiêng liêng của những đồng bào, nhất là tỵ nạn, còn biết yêu nước thương nòi. Do đó, hiện nay, giáo dân Công giáo trong nước đã liên tục xuống đường hàng loạt biểu tình chống nguy quyền VC đã bán nước cho Tàu Cộng, đã bị lũ côn đồ Công An lòng thú mặt người đánh đập, hành hạ, kể cả phụ nữ tay yếu chân mềm, và bắt bớ, trong khi giáo dân và linh mục, đồng đạo với họ, ở Mỹ này được tự do tuyên bố vung vít, tự do ăn sung mặc sướng, đã không hiệp thông với sự hy sinh cao quý của đồng bào trong nước thì chớ, lại còn lấy cớ này có nọ, thông lệ này thông lệ nọ, mừng lễ này lễ nọ, mà vui chơi, mướn cả những con những thằng ca sĩ đã bán linh hồn cho quỷ sứ, ngay trong mùa Quốc Hận. Thì thử hỏi còn sự vô cảm, vô liêm sỉ, tàn nhẫn nào lớn hơn?

Không làm chính trị ư? Tại sao những kẻ hèn nhát ấy không nhớ lời của Thánh Giáo Hoàng Jean-Paul II đã dũng cảm tuyên bố: “Nếu cần, tôi sẽ bỏ ngôi giáo hoàng về Ba Lan tranh đấu cùng đồng bào tôi [chống Liên Xô gây hấn]”. Tại sao không nhớ, năm 1974, Giáo hoàng Paul VI đã không tiếp Tổng thống VNCH Nguyễn Văn Thiệu tại Vatican, lại còn lên tiếng khen ngợi VC có chính nghĩa? Tại sao không nhớ, hai năm trước đây, đương kim Giáo hoàng đã từ chối gặp Đức Lai Lạt Ma Tây Tạng, vì muốn o bế Tàu Cộng, đã đi thăm Cuba, và tiếp đón Việt Cộng Nguyễn Tấn Dũng, để cho bọn này dễ dàng với đạo Công giáo? Tất cả đều làm chính trị đó. Đúng không?

III. Thay cho lời kết

Ý kiến, trước sau như một, của tiện nhân đối với đề nghị của những ông / bà nói trên (trừ Nguyễn Văn Huy đòi dẹp bỏ hoàn toàn, chứ không thêm đổi tên, ngày tưởng niệm 30/4, mà y gọi xách mé là “hội chứng 30/4”), như sau:

1) Vinh danh cá nhân và tập thể ở Mỹ (những người Mỹ gốc Việt thành công tại Virginia, các tử sĩ và chiến binh Mỹ tại San José), hay những thuyền nhân đã trải qua cuộc hành trình gian khổ tìm Tự Do, tại Canada,

đều là chính đáng, hữu lý, đáng làm, đáng khen, nghĩa là không có gì sai trái. Kể cả việc nội bộ giáo xứ Các Thánh Tử Đạo Việt Nam tại Houston tổ chức Hội Chợ mừng Xuân 2017, sau lễ Phục Sinh.

Câu hỏi và ưu tư duy nhất là: Tại sao không chọn một ngày khác? Đâu thiếu. Trong một năm có 365 ngày, một tuần có 7 ngày, một ngày có 24 giờ, mà cứ sao lại lấy thời điểm ngày 30/4 là ngày đau buồn của dân, quân Miền Nam? Trừ những ngày lễ của Việt Cộng và những ngày lễ lớn đã được công nhận của VNCH, tỷ như Ngày Quân Lực 19/6, nếu ngay tình thì lấy ngày nào mà chả được? Nhưng đụng đến ngày tưởng niệm 30/4, bây giờ trở thành ngày giỗ thiêng liêng của đất nước Miền Nam là không được, là thách đố, là cấm kỵ, là có gian ý, có mưu đồ bất chính. Bị thiên hạ phản đối cũng đáng đời thôi. Vì sao? Vì tổ chức vào thời điểm ngày 30/4 là trùng kế Việt Cộng và chọc giận những nạn nhân của chúng. Đó là, xin lặp lại, ngày Quốc Hận của chúng ta, những nạn nhân không thể đội trời chung với lũ VC bạo tàn, phải bỏ nước ra đi tỵ nạn, chứ không phải đi tìm bơ thừa sữa cặn trên xứ người.

2) Ngoài ra, mỗi năm, trong nước, vào ngày 30/4, Việt Cộng tổ chức rầm rộ ăn mừng “chiến thắng” ảo “đánh cho Mỹ cút Ngụy nhào”, “thống nhất quốc gia”, bla-bla-bla. Đồng thời, chúng ra lệnh cho tay sai ngoài nước vận động đồng bào bỏ Ngày Quốc Hận –ba chữ mà chúng vô cùng dị ứng, và đem chum khế ngọt và khúc ruột (già) ngoài ngàn dặm ra nhử, dụ dỗ và lừa bịp một số đồng hương suốt đời ngây thơ với chiêu bài hòa hợp hòa giải dân tộc. Nếu vô tình chúng ta cũng tổ chức vui chơi vào, hay gần, ngày đó, thì biết đâu có thể bị VC vốn rất lưu manh, láu cá nhận vợ là người Việt quốc ngoại cùng chung vui “ngày chiến thắng” với chúng nó.

Qua hơn ba phần tư thế kỷ hiện diện trên đất nước Việt Nam, tội ác của bọn Cộng Phỉ chất cao như núi, tràn đầy như biển. Làm sao những người quốc gia tỵ nạn chúng ta có thể quên được thù hận, có thể hòa giải với loài Cộng Phỉ mà không đặt ra cho chúng hai điều kiện – phải đi liền với nhau:

- VC phải thiết lập chế độ dân chủ, tôn trọng tự do, nhân quyền, nâng cao đời sống, kinh tế và giáo dục, của người dân, giống một số nước Châu Á láng giềng thôi, chưa nói Âu Châu và Hoa Kỳ, như Nam Hàn, Thái Lan, Nhật Bản, Philippines, Singapore...
- VC phải bảo vệ tổ quốc và lãnh thổ quốc gia trước hiểm họa xâm lăng của Tàu Cộng, kẻ thù muôn đời của dân tộc VN.

Chưa, hay không, làm được hai điều đó, thì Việt Cộng trong nước, Việt Gian ngoài nước đừng hòng, qua Nghị quyết 36, âm mưu dụ dỗ, lừa phỉnh đồng bào tỵ nạn đem tiền bạc và chất xám về cung phụng cho chúng, dưới chiêu bài hòa hợp hòa giải cũ rích (mà chính chúng nó cũng không quan tâm và không thèm thi hành), xóa bỏ sự hận thù của ta đối với chúng –hận thù mà ngày 30/4 hàng năm luôn luôn là biểu tượng– chứ không phải sự hận thù của chúng đối với ta. Dù chúng và tay sai nói ngả nói nghiêng, dùng mọi thủ đoạn, bày đủ thứ trò khi, mỗi năm khi tháng Tư về.

Portland, 21/3/2017
NLGO